

Arrest

nr. 279 688 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 01 januari 1984 te Benin City, Edo State, en tot de etnie Edo/Bini te behoren. Uw beide ouders zijn omgekomen tijdens een auto-ongeluk, u was toen nog heel jong. U overnachtte vervolgens, samen met uw broer E./P., in een onafgewerkt gebouw, meer specifiek in de Ekuanse straat, wijk Uselu, Benin City. Overdag trokken u en uw broer naar de "Ring Road" teneinde er te gaan bedelen.

Op een bepaald moment – ergens in 2008 - werd uw broer ziek, u ging vervolgens alleen gaan bedelen teneinde medicatie voor uw broer te kunnen gaan kopen.

U kwam toen een zekere O. tegen, hij stelde dat u mee met hem naar zijn woning kon gaan, hij zou u vervolgens het nodige geld toestoppen. U ging mee en stelde vast dat deze man enkel en alleen seksueel contact met u wou. O. had immers de deur op slot gedaan en stelde dat hij seks met u wou, hij had u dan ook een medicijn voor uw broer beloofd. U gokte dat het ergens in augustus - september was, toen uw broer te weten kwam dat u – van O. - in verwachting was. Uw broer wou hierop weten welke man u zwanger had gemaakt, jullie trokken dan ook naar O.'s woning. Vrienden van O. gaven vervolgens aan dat deze man naar zijn dorp – Okada, gelegen buiten Benin City - was gegaan, op een andere dag stelden ze dan weer dat deze man mogelijks ondertussen was verongelukt. Uw broer was hierop zeer boos geworden, hij stelde immers van kleinsaf voor u te hebben gezorgd, hij dacht dat u ooit ook voor hem zou zorgen, evenwel zou hij nu voor u en uw ongebooren kind moeten instaan. Tevens wou hij van O. horen wat er was gebeurd. Uw broer besloot u dan maar weg te sturen. U trok vervolgens naar een door uw broer genoemde "familievriend" genaamd D. – een man die u nog nooit eerder had gezien -, deze man misbruikte en mishandelde u, u werd door hem in zijn huis opgesloten. U verwittigde hem dat u iedereen over de verkrachting(en) ging vertellen, waarop hij u waarschuwde wat er zou gebeuren indien u dit zou doen. Na één week bij deze man te hebben verbleven, kreeg u van hem te horen dat uw broer was overleden. U vroeg hierop om uw broer zijn lichaam te mogen zien, doch dit werd u geweigerd. Op een dag – nadat u reeds een drie- tot viertal maanden bij D. woonde - kwam deze man dronken naar huis, hij dacht dat hij de woning op slot had gedaan doch het tegendeel was waar, u wist vervolgens te ontsnappen en ergens te gaan schuilen. U ontmoette in een bos een zekere F., u was aanvankelijk bang van deze man, u stelde dat hij u mocht doden gezien uw leven was geëindigd, D. had immers gedreigd om u te doden indien iemand zou te horen krijgen wat hij met u had gedaan. F. vertelde u vervolgens dat hij een vriend was van D. en uw foto ergens had gezien, D. zou deze immers aan een paar jongens hebben gegeven, indien zij u zouden zien, zouden ze u moeten doden, F. stelde vervolgens u te zullen helpen. F. trok hierop richting O. en vroeg aan zijn vrienden of hij deze man kon spreken, waarop er wederom werd gesteld dat O. was overleden, er werden toen wel nog telefoonnummers uitgewisseld. Vervolgens stelde F. dat zijn vrouw en kinderen in Libië waren, hij ging u naar daar brengen. U zou er kunnen poetsen en zou tevens hulp krijgen voor wat betreft uw oogproblemen. U ontmoette in Libië de (zogenaamde) echtgenote van F., zij sloot u evenwel op en dwong u in de prostitutie. Op een dag hielp een 'klant' u om uit uw situatie te ontsnappen, u liep weg doch u zag al snel jongeren achter u aanlopen, u kwam vervolgens onderweg een auto tegen, de bestuurster – genaamd S. – stelde tegen deze jongens dat ze u later tot bij hen ging brengen, er werden adressen langs beide kanten uitgewisseld. Deze vrouw besloot u evenwel te helpen en u naar de zeekant te brengen, in de hoop dat er een boot zou vertrekken en u mee kon gaan.

U kwam op 28 november 2008 in Italië aan. Toen u in Italië aankwam, contacteerde u het nummer van de vrienden van O., dit om na te gaan of ze hetzelfde verhaal zouden ophangen, u kwam toen te weten dat O. toch niet was overleden. U vermoedde dat deze vrienden eerder tegen u in dit kader hadden gelogen, dit gezien zij u en uw broer in die wijk niet graag zouden hebben gezien en dit ten gevolge van jullie toenmalige levensomstandigheden, niemand zou immers respect tonen indien je in armoede zou leven. Verder zou het ook kunnen dat deze vrienden intussen zouden hebben vernomen dat uw broer zou zijn overleden. Ze hebben dit alles vermoedelijk tijdens uw verblijf in Italië opgebiecht, gezien ze zagen dat u een Italiaans nummer gebruikte, er werd u dan ook om vergiffenis gevraagd. U bent in Italië op 06 juni 2009 bevallen van uw zoon I.Em./Ema. (Nigeriaanse nationaliteit) (CGVS 18/16363) en op 25 maart 2013 van uw dochter A.K.P. (CGVS 20/20299). De vader van P. luistert naar de naam A.A., hij heeft de Ghanese nationaliteit en heeft P. erkend, ook uw dochter P. bezit aldus de Ghanese nationaliteit. U woonde een tijdje bij deze man in, hij mishandelde u evenwel en heeft na een tijdje de woning verlaten, u kon de huur niet alleen betalen en u besloot dan maar wederom naar een onafgewerkt gebouw te trekken. U had ondertussen reeds een vrouw ontmoet, zij besloot u te helpen, haar naam was Florence, u noemde haar evenwel M.A.. Deze vrouw had vervolgens de zorg voor uw zoon Em. deels op zich genomen, ze was gehuwd met een blanke man en ze mocht zich van hem enkel over één kind ontfemen. Em. sliep dan ook drie tot zes maanden, in 2014, bij M.A., overdag bleef uw zoon wel bij u. Op een bepaald moment wou M.A., woonachtig in Napels (Italië), naar Lagos State (Nigeria) reizen, ze besloot Em. tijdens deze reis mee te nemen, u gaf tevens uw toestemming hiervoor. U wist niet op voorhand hoe lang M.A. – samen met uw zoon – weg zou blijven, M.A. verscheepte immers goederen van Italië naar Nigeria, alles zou van deze handel afhangen. U was ondertussen reeds in België aangekomen. U was immers in Italië – samen met uw dochter P. – aan het bedelen, toen u een zekere S. ontmoette. Zij vroeg zich af of u, in plaats van te bedelen, niet liever naar een ander land – zoals België – zou wensen te gaan, waar er veel werk zou zijn. Ook medische zorg voor uw slechte ogen zou er naar haar mening aldaar voorhanden zijn. U wachtte haar vervolgens op een ochtend aan het busstation in Napels op, ze gaf u een ticket en jullie gingen op de bus zitten, zij zat helemaal achteraan, u mocht bij een eventuele controle niet naar haar kijken noch naar haar wijzen.

U werd effectief op deze bus gecontroleerd, u stelde geen paspoort te hebben doch enkel een verblijfsdocument van één jaar te bezitten, er werd u vervolgens gevraagd wie u het ticket had bezorgd, u antwoordde vaagweg dat iemand in Napels u had geholpen en u mocht uiteindelijk verder naar België reizen, alwaar u op 15 maart 2015 aankwam. Bij aankomst contacteerde S. iemand, jullie werden met de auto naar S. haar woning gebracht. Ze ging u vervolgens de plaats tonen waar u zou kunnen werken, u diende uw dochter P. achter te laten, wat u weigerde. U werd naar het prostitutiemilieu gebracht, u diende te kijken naar de meisjes hoe zij te werk gingen. S. trok in tussentijd naar een bar, ze zou na een half uur terugkomen, u besloot op dat moment om de benen te nemen. U ontmoette vervolgens een man genaamd O.An.K., hij stelde een dokter te zijn en u te kunnen helpen met uw oogproblemen, hij nam u mee naar zijn woning. Na enkele dagen beseftte u dat hij geen dokter was, jullie begonnen uiteindelijk een relatie en u werd zwanger. Op een bepaald moment kwam de politie naar jullie woning om O.An.K. te arresteren, de beschuldiging luidde "misbruik van een kind". Na uiteindelijk meer dan één jaar in Nigeria te zijn geweest, werd M.A. op de luchthaven van Lagos tegengehouden, er werd haar ondermeer gevraagd waar ze Em. had gekregen. Em. had immers geen document waaruit bleek dat er toestemming was dat M.A. uw zoon mee mocht nemen, het verblijfsdocument geldig voor één jaar – gebruikt tijdens de heenreis – was ondertussen vervallen. M.A. contacteerde u en stelde dat u in persoon diende af te komen naar Nigeria.

U besloot dan ook in oktober 2015 – alleen – met het vliegtuig naar Nigeria te reizen, dit met uw (Italiaans?) verblijfsdocument geldig voor één jaar. U had ook een paspoort op uw eigen naam bij, dit had u in Brussel via de ambassade verkregen. Uw dochter P. bleef bij een zus van O.An.K. in Antwerpen achter. U verbleef in Nigeria in het huis van M.A., dichtbij de luchthaven te Lagos, u gokt dat u 02 of 03 november met Em. terug in België aankwam, M.A. reisde vervolgens naar Italië. Op 17 januari 2017 beviel u in Antwerpen van uw dochter I.M. (CGVS 20/17901), de vader betreft de eerder genoemde en gearresteerde O.An.K. (afkomstig van Liberia). U weet niet welke nationaliteit uw dochter M. heeft, haar vader O.An.K. heeft haar niet erkend (cfr. bij onze diensten werd er voor uw dochter M. de Nigeriaanse nationaliteit genoteerd).

Ergens in februari 2017 werd u gecontacteerd door de Italiaanse politie, u diende er een document te gaan tekenen, u ging vervolgens naar daar, samen met uw kinderen P. en M.. U liet uw zoon Em. achter bij de moeder – genaamd Rebecca – van twee van zijn vrienden. Uit het administratief dossier van uw zoon Ema. (cfr. Em.) blijkt dat hij sedert 2017 bij "Mama Af." (cfr. Af.W.) woonachtig is, dit betreft een pleegmoeder. Uw zoon werd immers bij deze vrouw geplaatst en wordt tot de dag van vandaag opgevolgd door de dienst pleegzorg (zie CGVS 18/16363). U werd bij uw aankomst in Italië in de gevangenis – samen met uw beide kinderen – opgesloten, jullie zaten daar vast van februari 2017 tot november of december 2018, u werd immers beschuldigd van exploitatie, mensenhandel en mensensmokkel. Naar uw mening is de beschuldiging onterecht en werden er geen bewijzen jegens u gevonden, u werd dan ook zondermeer terug vrijgelaten. Vervolgens werd de vader van P., A.A., gecontacteerd, jullie werden naar zijn woning gebracht, de situatie met de vader was evenwel onveranderd.

Eind 2019 keerde u – samen met uw twee dochters P. en M. – terug naar België. U diende op 14 oktober 2020 – zowel voor uzelf als voor uw minderjarige kinderen P. (CGVS 20/20299) en M. (CGVS 20/17901) - alhier een asielaanvraag in. Voor uw zoon I.Em./Ema. (CGVS 18/16363) werd er ondertussen reeds, meer bepaald op 10 augustus 2018, een Belgische asielaanvraag ingediend. Op 10 december 2020 werd deze aanvraag door het CGVS afgesloten met een beslissing tot "Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus", deze beslissing werd op 30 april 2021 in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 09 december 2020 werd uw zoon I.Pr. (CGVS 20/17901) alhier te Brussel geboren, u zou zich de naam van de vader niet meer herinneren, u zou zijn naam en telefoonnummer op een papier hebben gekregen doch u zou boos zijn geweest en zou dit hebben gescheurd en weggegooid. U zou enkel weten dat deze man de Belgische nationaliteit zou hebben, u zou niet weten welke nationaliteit Pr. zou bezitten (cfr. bij onze diensten werd er "Onbepaalde nationaliteit" geregistreerd).

U vertelde tenslotte nog dat in 2019 M.A. wederom in Nigeria was, ze had u beloofd om u te helpen teneinde te weten wat er met uw broer was gebeurd. Ze trok dan ook naar de "Omo Belson straat 10" om naar D. te gaan informeren, ze kreeg er te horen dat hij er niet meer woonde, ze werd doorverwezen naar andere adressen. Ze kreeg uiteindelijk ergens op een adres in Benin City te horen dat D. niet thuis was, ze heeft daar toen haar telefoonnummer en adres achtergelaten, ze vroeg om aan D. te laten weten dat ze hem wou zien.

Ook in 2020 zette zij voor u haar zoektocht in Nigeria verder, ze kreeg toen van haar familie te horen dat enkele jongens naar haar op zoek waren en ze beter niet meer naar haar eigen woning kon gaan. Op 09 april 2021 werd M.A. ten slotte gedood in Nigeria, dit toen ze in haar auto wou stappen.

U legt ter staving van uw asielaanvraag de "Estratto per riassunto dell'atto di nascita" dd. 15 juni 2009 op naam van uw zoon I.Ema. (°06 juni 2009), de "Estratto per sunto atto di nascita con paternita e maternita" dd. 28 augustus 2014 op naam van uw dochter A.K.P. (°25 maart 2013 te Sessa Aurunca), de "geboorteakte" dd. 10 januari 2017 op naam van uw dochter I.M.O. (°07 januari 2017 te Antwerpen), de "akte van geboorte" dd. 18 december 2020" op naam van uw zoon I.Pr. (°09 december 2020 te Brussel); een "verslag van een kabinetszitting" dd. 19 februari 2021 en een "vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, Jeugdrechtbank" dd. 15 januari 2020, in verband met uw zoon Ema. (Em.); een "schoolbewijs" dd. 03 september 2021 op naam van P. en M.; medische documenten op uw naam en op naam van uw dochter P. en een "Attest van gevangenschap" op naam van O.An.K. (°15 februari 1977) voor.

B. Motivering

Vooreerst moet er worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo gaf u tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 25 februari 2021 zelf aan blind te zijn en in Italië aan de ogen te zijn geopereerd (zie "beoordeling bijzondere procedurele noden" en "vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ" d.d. 25 februari 2021). Dankzij ingebrachte lenzen zou u ondertussen terug een beetje kunnen zien. U zou tevens aan een ongekennde ziekte lijden, waardoor u steeds minder goed zou zien, geen zaken zou kunnen tillen en vermoeid zou zijn. Dit zou zijn vastgesteld in België, doch u zou de desbetreffende papieren kwijt zijn. U zou medicatie hiertegen nemen zodat uw kinderen dit niet zouden kunnen doorkrijgen. De Protection Officer van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud d.d. 23 november 2021 te kennen dat zij op de hoogte was van uw oogproblemen, problemen dewelke u toen ook nogmaals bevestigde (zie notities op jouw naam van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 23 november 2021 p. 2, hierna genoemd cgvs p. 2). Er werd u vervolgens gevraagd welk probleem u precies aan uw ogen zou hebben, u gaf aan dit niet te weten, het zou zo gebleven zijn tot u groter zou zijn geweest, u zou niet weten waarom u zou slechte ogen hebben (cgvs p. 2). U gevraagd of u wel nog wat zou kunnen zien, bevestigde u dit. Er werd u toen de vraag gesteld of u zou kunnen uitleggen wat u wel nog zou kunnen zien en wat uw beperking dan wel precies zou inhouden, waarop u het volgende repliceerde: "Ik weet niet hoe ik het moet beschrijven. Zoals je daar ziet, als je iets achteraan kijkt, ik zie een blanke vrouw, maar u beschrijven kan ik niet, ik kan uw gezicht niet beschrijven, uw neus of ogen kan ik niet beschrijven" (cgvs p. 2). Gepolst of u daar een behandeling voor zou kunnen krijgen, stelde u iets voor uw ogen te gebruiken, dit zowel in de ochtend als in de avond, ook een bril zou u een beetje helpen (cgvs p. 2). U gaf verder op 25 februari 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook nog aan dat u aan psychische problemen zou lijden, dit ten gevolge van wat u zou hebben meegemaakt. U legt vervolgens in dit kader een attest van Fedasil d.d. 27 september 2021 – opgesteld door huisarts Dr. I. Ramboer - en een document handelend over "actieve problemen" en "chronische medicatie" neer, waarin er melding wordt gemaakt van traumatische ervaringen in uw voorgeschiedenis en een depressief gevoel door een traumatisch verleden, door uw situatie als alleenstaande mama en uw zoontje verblijvend in de pleegzorg. U gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal d.d. 23 november 2021 vooreerst aan dat het met u goed ging (cgvs p. 2). U maakte verder tijdens het interview voor het cgvs geen enkel gewag van enige problemen die het verdere verloop van het interview mogelijks konden beïnvloeden. U gaf tevens op het einde van het interview aan alle vragen goed te hebben begrepen, u had dan ook verder niets meer toe te voegen (cgvs p. 27). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U stelt bij een terugkeer naar Nigeria te vrezen vermoord te worden door een zekere D., die u ook verantwoordelijk houdt voor de dood van 'M.A.', een vrouw die u in Italië hielp met de zorg voor uw oudste zoon (cgvs p. 14, 15, 22).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot uw relaas over uw zwangerschap van O., waardoor u door uw broer zou weggestuurd zijn en bij D. zou terechtgekomen zijn, vallen er vooreerst volgende incongruenties op.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over D. als 'familievriend' reeds weinig overtuigend. U stelt dat uw broer u vertelde over een familievriend bij wie jullie in nood zouden kunnen aankloppen, doch u had deze familievriend nog nooit gezien voor uw broer u wegstuurde en dit ondanks het feit dat jullie in dezelfde wijk verbleven en u wel zijn exacte adres kende. Gevraagd hoe het komt dat u D. dan nooit tegenkwam, stelt u dat u zeker bent dat uw broer zou geweten hebben dat D. een slecht persoon was. Waarom hij hem dan nog zou aanduiden als 'familievriend' blijft volstrekt onduidelijk. (Cgvs, p. 6.) Volgens uw verklaringen verbleef u tussen de drie en vier maanden bij D., nadat uw broer in augustus of september 2008 ontdekte dat u zwanger was van O. en u wegstuurde. Uit de documenten die u voorlegt blijkt dat uw zoon Ema., van wie u zwanger zou zijn geweest toen uw broer u wegstuurde (zie Vragenlijst cgvs pt. 3.5), geboren werd op 6 juni 2009 (zie uittreksel geboorteregister in de groene map van het administratief dossier). Deze geboortedatum kan overeenkomen met een conceptie in augustus en het wegsturen door uw broer in september, doch niet met een daaropvolgend verblijf van drie tot vier maanden bij D., aangezien u stelt eveneens in september 2008 door F. te zijn meegenomen vanuit Nigeria (cgvs, p. 13), waar u verbleef tot u op 28 november 2008 toekwam in Italië (zie 'Verklaring DVZ', p. 14).

Verder kan er, voor wat betreft de door u ingeroepen vrees jegens D. te Nigeria, het volgende worden opgemerkt. U stelt in Nigeria in verwachting te zijn geweest van een zekere O., uw broer E. zou u vervolgens hebben weggestuurd (cgvs p. 7). U zou dan maar naar een door uw broer genoemde "familievriend" D. – een man dewelke u nooit eerder zou hebben ontmoet – zijn getrokken, deze man zou u evenwel hebben misbruikt en mishandeld, u zou door hem in zijn huis zijn opgesloten (cgvs p. 5, 6). Op een dag – nadat u reeds een drie- tot viertal maanden bij D. zou hebben gewoond - zou deze man dronken naar huis zijn gekomen, hij zou hebben gedacht dat hij de woning op slot zou hebben gedaan doch het tegendeel zou waar zijn geweest, u zou vervolgens zijn weten te ontsnappen en zou ergens zijn gaan schuilen (cgvs p. 8, 9). U zou in het bos een zekere F. hebben ontmoet, u zou aanvankelijk bang van deze man zijn geweest, u zou hebben gesteld dat hij u zou mogen doden gezien uw leven zou zijn geëindigd, D. zou immers hebben gedreigd om u te doden indien iemand zou te horen krijgen wat hij met u zou hebben gedaan. F. zou u vervolgens hebben verteld dat hij een vriend zou zijn geweest van D. en uw foto ergens zou hebben gezien, D. zou deze immers aan een paar jongens hebben gegeven, indien zij u zouden zien, zouden ze u moeten doden. (Cgvs p. 8.) Aan u gevraagd waar F. uw foto dan wel zou hebben gezien, geeft u het volgende aan: "Hij heeft me verteld dat D., F. was een vriend van D., hij zei dat D. mijn foto aan een paar jongens had gegeven, hij zei als ze me zouden zien, ze moesten me doden" (cgvs p. 10). U gevraagd of u zou weten aan welke jongens D. die foto zou hebben gegeven, luidt uw antwoord als volgt: "D. wou me doden, toen ik tegen F. zei wat D. deed, zei hij ja het klopt, ik zag hem met uw foto in zijn hand, hij ging naar een paar jongens, ze moesten me doden als ze me zouden zien" (cgvs p. 10). Nogmaals gevraagd aan wie precies D. uw foto zou hebben gegeven, stelt u het volgende: "Het was van F. dat ik het vernam, dat D. de dag ervoor, hij had hem dan gezien, D. gaf mijn foto aan één jongen en een vriend ervan, waarschijnlijk zijn het allemaal vrienden van elkaar, en dat D. tegen die jongens zei, waar je haar ook vindt, je mag haar doden" (cgvs p. 11). U slaagt er verder niet in om de namen van deze jongens te noemen of om deze jongens concreet te duiden, u zou er immers niet bij zijn geweest en u zou deze jongens niet kennen (cgvs p. 11). **Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u niet verder komt dan dat u – via een zekere F., een man die u toevallig voor een eerste maal in een bos zou zijn tegengekomen – vaagweg zou hebben vernomen dat D. uw foto aan "een paar jongens" zou hebben gegeven en deze jongens u zouden dienen te doden indien ze u zouden te zien krijgen, doch u weet deze jongens niet concreet te benoemen en u heeft deze verder ook nooit gezien. U weet dan ook in dit kader reeds allesbehalve uw vrees jegens D. in Nigeria te concretiseren** U gevraagd om welke concrete reden u uiteindelijk Nigeria heeft verlaten, geeft u het volgende aan: "Ik heb dat zelf niet beslist, het is F. die zei dat waar ik zat het niet veilig was, ik kon nergens anders naartoe gaan, hij kon me niet naar zijn woning brengen, ik had geen broer of zus, niemand anders, ik kende niemand" (cgvs p. 12). Gepolst of u, indien u F. niet zou hebben ontmoet, niet van plan zou zijn geweest om uw land Nigeria te verlaten, geeft u aan er niemand anders meer te hebben gehad, uw broer zou immers zijn overleden, indien u F. niet zou hebben gehad, zou u dan ook misschien dood zijn geweest, dit gezien uw schuilplaats niet veilig zou zijn geweest en er geen voedsel voorhanden zou zijn geweest (cgvs p. 12). U stelt verder ook nog na uw ontsnapping uit de handen van D. geen persoonlijke problemen meer te hebben gekend in Nigeria: "Niets anders. De plaats waar ik ging schuilen, was niet veilig, dat is één van de redenen waarom F. me hielp" (cgvs p. 12).

U vervolgt dat deze plek niet veilig zou zijn geweest gezien het in een bos zou zijn geweest, de kans zou er dan ook hebben ingezeten dat slechte mensen naar daar zouden komen, mensen die bijvoorbeeld anderen zouden doden en gebruiken voor rituelen (cgvs p. 12). **Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u Nigeria uiteindelijk zou hebben verlaten omdat een zekere F. – een man die u voor het eerst in het bos zou hebben ontmoet – dit voor u zou hebben beslist. F. zou u immers hebben verteld dat uw schuilplaats niet veilig zou zijn geweest, u zou er tevens geen voedsel hebben gehad en u zou nergens anders naartoe zijn kunnen gaan in Nigeria gezien u er niemand anders zou hebben gekend. U zou verder – na uw ontsnapping uit de handen van D. – ten slotte in Nigeria geen persoonlijke problemen meer hebben gekend. Ook dit maakt dat de door u ingeroepen vrees jegens D. in ernstige mate kan worden gerelativeerd.**

U geeft verder nog aan dat M.A. – een vrouw dewelke destijds de zorg over uw zoon Em. in Italië gedurende een bepaalde tijdsspanne deels op zich zou hebben genomen en hem tevens gedurende een tijdje naar Nigeria zou hebben meegenomen - zou hebben getracht om het overlijden van uw broer in Nigeria te onderzoeken, nadat u haar in 2019 verteld zou hebben gerechtigheid te willen voor uw broer. Zij zou evenwel op een bepaald moment van haar familie te horen hebben gekregen dat “enkele jongens” naar haar op zoek zouden zijn geweest in Nigeria en ze beter niet meer naar haar eigen woning in Lagos zou kunnen teruggaan. Op 09 april 2021 zou M.A. ten slotte zijn gedood in Nigeria, dit terwijl ze in haar auto wou stappen. U zou dan ook vrezen om bij een terugkeer naar Nigeria te worden gedood, net zoals ze haar zouden hebben gedood (cgvs p. 12). **Er kan in dit kader nog worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om enige concrete informatie over het overlijden van M.A. weer te geven.** Zo gokt u dat waarschijnlijk de kinderen van haar broer of zus haar ervan op de hoogte zouden hebben gebracht om niet naar haar woning terug te keren, u zou verder niet weten hoeveel broers en/of zussen ze zou hebben (cgvs p. 21). U weet ook niet te duiden welke jongens er dan wel concreet naar M.A. op zoek zouden zijn geweest, u zou immers hier (in België) zijn geweest toen (cgvs p. 21). Gepolst waarom deze jongens ‘boos’ zouden zijn geweest en M.A. zouden hebben gezocht, stelt u enkel te vermoeden dat D. erachter zou hebben gezeten (cgvs p. 22). Gevraagd naar de reden in dit kader, stelt u: “Omdat ik F. de eerste keer zag, hij zei dat hij me niet naar zijn woning kon brengen, zijn leven was belangrijk, wat hij voor me kon doen, was me helpen om in Libië te geraken” (cgvs p. 22). U nogmaals gevraagd waarom u zou denken dat D. iets met haar dood te maken zou hebben, dit gezien M.A. naar uw mening tevens een zakenvrouw zou zijn geweest en of haar overlijden aldus aan iets anders zou kunnen zijn gerelateerd, luidt uw antwoord als volgt: “Ik vermoed dat D. de persoon is die erachter zat. F., toen hij me wou helpen, hij had me verder niet in de auto laten zitten, hij had me wel in koffer gestoken toen hij me uit Nigeria wou halen” (cgvs p. 22). U geeft verder enkel aan dat M.A. achter het stuur zou hebben gezeten toen ze naar uw mening zou zijn vermoord, u zou denken dat het in Lagos zou zijn geweest, dit gezien ze daar een woning zou hebben (cgvs p. 21). **U slaagt er aldus allesbehalve in om concreet te duiden welke familieleden M.A. precies zouden hebben ingelicht dat zij niet naar haar woning te Lagos zou hebben mogen terugkeren gezien “bepaalde jongens” naar haar op zoek zouden zijn geweest, noch weet u welke jongens dit concreet zouden hebben betroffen. U weet verder enkel nog dat M.A. op het moment van haar overlijden achter het stuur zou hebben gezeten, u vermoedt slechts dat zij zich toen in Lagos bevond, en u gist dat D. mogelijks achter haar dood zou hebben gezeten. Dergelijke vage en (met betrekking tot de betrokkenheid van D.) volledig hypothetische verklaringen weten dan ook allesbehalve te overtuigen dat D. wel degelijk iets met het overlijden van M.A. zou te maken hebben, laat staan dat deze kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees jegens D.. U blijkt er verder ook totaal niet van op de hoogte te zijn of er in Nigeria enig onderzoek naar het overlijden van M.A. – naar uw mening aldus een moordzaak - zou zijn gevoerd: “Ik heb niets meer gehoord, gsm toestel waarin ik haar nummer had, was gestolen in het kamp in de maand mei, ze is in april gestorven” (cgvs p. 22).**

U geeft verder ten slotte zelf nog aan na uw vertrek uit Nigeria D. nooit meer te hebben gehoord noch gezien: “Neen niet gehoord of niet gezien. Nadat F. mij uit Nigeria heeft meegenomen, ik heb niets meer gehoord van D.. Ik heb D. niet meer gezien, waarschijnlijk als ik hem nog zou zien, hij zou me doden” (cgvs p. 12). Nogmaals gepolst of u D. in Nigeria zelf ooit nog zou hebben gezien, geeft u het volgende aan: “Ik heb hem niet meer gezien, in 2019 heb ik die ene vrouw erover verteld, ik zei dat ik wou dat gerechtigheid geschiedde, ze zei toen dat ze me ging helpen” (cgvs p. 12). U ten slotte gevraagd waarom D. u na al die jaren, meer bepaald maar liefst dertien jaar later, nog steeds zou zoeken in Nigeria, u zou immers sedert uw vertrek uit Nigeria in 2008 nooit meer iets van deze man hebben vernomen, geeft u het volgende aan: “Omdat D. me nog niet gezien heeft. D. zou alles willen verdoezelen, hij zei dat mijn broer dood was, liet me hem niet zien, als iemand hem dan wil blootstellen, zal hij die persoon willen doden, hij zal niet willen dat iemand het verhaal naar buiten brengt” (cgvs p.

22). U vervolgt verder nog dat u zou weten dat D. u zal doden als hij u zou zien, hij zou immers niet willen dat de waarheid aan het licht zou komen (cgvs p. 22). **U blijft aldus bij blote beweringen, gokkend dat hoewel D. u sedert 2008 niet meer zou hebben gezien, hij u wel degelijk zal doden indien hij u zou te zien krijgen, dit gezien hij niet zou willen dat de waarheid aan het licht zou komen. Er kan ten slotte nog worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde in Nigeria geen klacht tegen D. – een man waarvan u beweert te zijn gevlucht gezien hij u zou hebben mishandeld, tevens zou hij u na uw vlucht naar uw mening hebben willen doden – te hebben ingediend:** “Ik was in het bos, het was onmogelijk, ook geen familie die me daarmee kan helpen” (cgvs p. 25). Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn, ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Van u mocht verwacht worden dat u minstens een poging deed bescherming te krijgen van de autoriteiten in uw land van herkomst, alvorens uw land te verlaten. Door uw verklaringen dat u zelfs geen bescherming zocht bij de autoriteiten, hoewel u vreesde voor uw leven, maakt u dan ook niet aannemelijk dat uw leven daadwerkelijk bedreigd werd.

U verklaart verder nog het slachtoffer te zijn geworden van mensensmokkelaars. Vooreerst is het ten zeerste opmerkelijk dat u F. – een man dewelke u zomaar in een bos in Nigeria voor een eerste maal zou hebben ontmoet – zomaar in vertrouwen zou hebben genomen en blindelings zou zijn gevolgd richting Libië, temeer na wat u naar uw bewering reeds eerder zou zijn overkomen met mannen zoals O. en D. in Nigeria, meer nog, terwijl laatstgenoemde zelfs een vriend van F. zou betreffen: “Ja ze zijn vrienden van elkaar. Ja ze zijn vrienden van elkaar, maar hij was niet zoals D. in het begin, want hij zei dat hij me ging helpen, hij zag me die dag in de namiddag, hij vertrok, 's nachts hij kwam terug met de wagen en heeft me geholpen” (cgvs p. 11). U vult verder nog aan dat u niet zou weten wat voor vriendschap D. en F. zouden hebben, F. zou wel na uw getuigenis – u zou hebben verteld dat D. u zou hebben verkracht, mishandeld en opgesloten en zou hebben geweigerd om u uw broer te laten zoeken – zou zijn geschrokken, hij zou vervolgens hebben gesteld dat D. een slecht persoon zou zijn, u zou evenwel niet weten of F. al eerder zou hebben geweten dat D. een slecht persoon was (cgvs p. 11). U gevraagd waarom u F. nog zou vertrouwen, indien hij D. – een man van wie u eerder zou zijn gevlucht - zou kennen en meer nog, er zelfs mee bevriend zou zijn, geeft u enkel aan deze man eigenlijk niet te hebben vertrouwd, u zou hebben willen sterven, doch hij zou u niet hebben willen doden, hij zou hebben gesteld dat hij u zou helpen (cgvs p. 12). **Het is verder ook opmerkelijk dat u met F. op voorhand geen duidelijke afspraken omtrent uw reis naar Libië – u zou in september 2008 naar daar zijn vertrokken, u zou er volgens F. kunnen gaan poetsen - zou hebben gemaakt en u zich daar klaarblijkelijk niet al te veel vragen bij zou hebben gesteld. U gevraagd of u een bepaald bedrag zou moeten betalen voor deze reis, ontkent u dit, dat zou immers niet ter sprake zijn gekomen, u zou dan ook geen geld moeten terugbetalen (cgvs p. 13). U zou zich ook de naam van de vrouw in Libië, dewelke u aldaar vervolgens zou hebben ontvangen en u in de prostitutie zou hebben geduwd, niet meer herinneren, u zou ook niet weten of dit effectief de vrouw van F. zou betreffen, u zou alleszins geen mogelijke kinderen van F. hebben gezien, u gokt dan ook dat F. u mogelijks zou hebben gevraagd om u naar andere meisjes te brengen (cgvs p. 13). Er kan nog worden opgemerkt dat u verder geen enkele vrees in dit kader heeft ingeroepen, overigens stelde u zelf nooit meer nog iets van F. te hebben gehoord, dit nadat hij u naar Italië zou hebben gebracht en u aan die vrouw zou hebben gegeven:** “Ik heb niets meer gehoord van hem, toen ik telefoonnummer van vriend van O., hij schreef het op mijn kleren, ik vroeg om zijn nummer erbij te zetten, hij zei toen dat het niet nodig was” (cgvs p. 13). Ook de door u genoemde vrouw zou u nooit meer hebben gehoord, de andere vrouw zou u dan weer gewoon naar de zee hebben gebracht (cfr. S.) (cgvs p. 13). U verklaarde verder op een bepaald moment in Italië - samen met uw dochter P. – aan het bedelen te zijn geweest, toen u een zekere S. zou hebben ontmoet. Zij zou u hebben gevraagd of u, in plaats van te bedelen, niet liever naar een ander land – zoals België – zou wensen te gaan, waar er veel werk zou zijn en alwaar u medische zorgen voor uw slechte ogen zou kunnen krijgen. U zou uiteindelijk – met haar hulp – op 15 maart 2015 in België zijn aangekomen. Ook door haar zou u, na uw aankomst alhier, in de prostitutie worden tewerkgesteld, u zou evenwel snel de benen hebben kunnen nemen en u zou bij een man genaamd O.An.K. in België zijn ingetrokken. **Ook in dit kader kan er worden herhaald dat u opmerkelijk genoeg wederom geen duidelijke afspraken met S. zou hebben gemaakt, dit voor wat betreft uw reis van Italië naar België, een land waar er naar haar mening veel werk zou zijn:** “Ze zei niet dat ik ging moeten terugbetalen, ze zei gewoon dat ze me ging helpen, ik moest me geen zorgen maken” (cgvs p. 18). U gevraagd om welke reden u deze vrouw – u zou immers al eens in de prostitutie zijn beland in Libië – zou hebben vertrouwd, luidt uw antwoord als volgt: “Er is een manier dat S. zei, in België veel werk, in België hulp krijgen, daar kijkt men

niet toe hoe een kind zal lijden, wat mijn ogen betreft hulp krijgen, mensen die van Italië vertrekken zeiden ook, veel werk in andere landen, dan in Italië, ze zei dat tegen mij, ik had het gewoon geloofd omdat mensen zeiden in andere landen genoeg werk, dan in Italië (cgvs p. 18). **U haalde in dit kader verder wederom geen enkele vrees aan, u stelde verder ook zelf nooit nog iets van S. te hebben vernomen:” Ik heb haar niet meer gehoord, niet meer gezien, als ik haar zou zien, ik zou haar misschien niet herkennen, ik ben niet goed in herkennen van mensen” (cgvs p. 18). U vult nog aan niet te weten of zij u zou herkennen, u zou haar alleszins niet herkennen, misschien zou ze haar gezicht wegsteken indien ze u zou zien (cgvs p. 18). U heeft ten slotte ook nooit ergens een klacht tegen F. noch S. ingediend, u zou immers niet hebben geweten hoe het zou verlopen, u zou bang zijn geweest van problemen, u zou geen problemen meer hebben gewild (cgvs p. 25).** Hoewel uw Raadvrouw d.d. 15 december 2021 per brief in dit kader nog opmerkte dat u angst en een groot wantrouwen zou hebben ontwikkeld tegenover de politiediensten en de diensten van de overheid en u zo weinig mogelijk met deze diensten in contact zou wensen te komen – u zou immers tijdens uw verblijf in de gevangenis in Italië slechte ervaringen hebben gehad met de politie- en overheidsdiensten en deze laatste zouden uw dochter P. hebben willen afnemen en haar ter adoptie hebben willen opgeven – kan er nog het volgende worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds in 2008 – met hulp van F. - naar Libië zou zijn gereisd en u daarna op 28 november 2008 in Italië zou zijn aangekomen, op 25 maart 2013 van uw dochter P. zou zijn bevallen, op 15 maart 2015 in België – met hulp van S. - zou zijn aangekomen en pas in februari 2017 in de Italiaanse gevangenis zou zijn terechtgekomen. Men kan dan ook logischerwijze niet inzien hoe uw opsluiting in de Italiaanse gevangenis d.d. februari 2017 ervoor zou hebben gezorgd dat u voorheen tijdens de periode 2008-2016 – zich nooit tot de politie en/of –overheidsdiensten zou hebben gericht teneinde een klacht tegen de desbetreffende mensensmokkelaars in te dienen. **Overigens kan er in dit kader nog worden opgemerkt dat u, na uw aankomst in België op 15 maart 2015, nog maar eens meer dan vijf jaar hebt gewacht om alhier op 14 oktober 2020 een asielaanvraag voor uzelf (en uw minderjarige kinderen M. en Pr. - in te dienen. Dit maakt dat de door u ingeroepen vrees tegenover D. omwille van de feiten in 2008 wederom in ernstige mate kan worden gerelativeerd.**

Er kan verder nog worden opgemerkt dat u zelf heeft verklaard in oktober 2015 – met het vliegtuig, met uw (Italiaanse?) verblijfsdocument voor één jaar en uw paspoort op uw eigen naam – naar Lagos in Nigeria te zijn gereisd, dit teneinde uw zoon Em. van Nigeria naar België te kunnen brengen. U zou er in het huis van M.A. te Lagos, dichtbij de luchthaven, zijn gebleven, u gokt dat u op 02 of 03 november met Em. terug in België zou zijn aangekomen (cgvs p. 19-20). Hoewel u stelde toen niet naar een andere plaats in Nigeria te zijn getrokken en enkel in Lagos in het huis van M.A. te zijn gebleven, blijkt dat u toen in Nigeria geen enkel probleem heeft gekend en er D. niet hebt gezien noch gehoord, D. zou immers in Benin City zijn (cgvs p. 19-20). U gevraagd waarom u niet naar Lagos State – of elders in Nigeria – zou kunnen terugkeren teneinde er u te vestigen, verwijst u dan weer contradictorisch naar de door u genoemde moord op M.A. zich afspelend in Lagos, naar uw mening door D.'s toedoen: “Normaal gezien, de vrouw heb ik in 2019 verteld gerechtigheid te willen voor mijn broer, ze beloofde me daarmee te helpen, in 2020 zei men dat jongens op zoek naar die vrouw waren, deze jongens waren niet zo vrolijk, de vrouw ging eerst naar Omo Benson, op zoek naar D., D. woonde er niet meer, dan op ander adres geweest, men zei dat hij niet thuis was, ze heeft haar nummer en adres achtergelaten, ze moesten tegen D. zeggen dat ze hem wou zien. Toen de vrouw dat zei tegen me, ik zei tegen M.A. het is een slecht idee om uw telefoon nummer en adres achter te laten. D. is een slecht persoon. Op 09 april dit jaar is de vrouw gedood” (cgvs p. 19). **U geeft aldus enerzijds aan in Lagos D. te hebben gezien noch gehoord, daar hij in Benin zou zijn geweest, om dan weer anderzijds te verwijzen naar de door u genoemde moord op M.A. in Lagos op 09 april 2021, dit naar uw mening door D.'s toedoen. In elk geval bent u in oktober 2015 op veilige wijze van België naar Nigeria (en terug) gereisd en heeft u toen in Nigeria (cfr. Lagos) geen enkele (persoonlijke) problemen gekend.**

Uit het bovenstaande kan geconcludeerd worden dat uw vrees jegens D. in ernstige mate kan worden gerelativeerd, laat staan dat u weet te overtuigen dat uw vrees tegenover D. – bij wie u in 2008 zou zijn weggevlucht - nog actueel zou zijn; u hoorde niets meer van of over hem na uw vertrek uit Nigeria in 2008 en u maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij verantwoordelijk is voor de dood van Mama Afrika in 2021, laat staan dat u overtuigt dat hij u nog zou zoeken. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom u in 2019 plots gerechtigheid voor uw broer zou willen zoeken via M.A., nadat u in 2008 voor het eerst uit Nigeria vertrok en in 2015 opnieuw (cgvs, p. 13, 19), klaarblijkelijk steeds zonder eerst te pogen het lot van uw broer te achterhalen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde vrees vermoord te zullen worden door D. bij een terugkeer naar Nigeria.

Ook een vrees jegens de door u genoemde mensensmokkelaars (cfr. F. en S.) wist u – zoals reeds eerder uitgebreid gemotiveerd (zie supra) - allesbehalve aannemelijk te maken.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

U haalt ten slotte – voor wat betreft uw minderjarige kinderen – nog het volgende aan. U zou, voor wat uw zoon Ema./Em. betreft, niet weten wat er met hem zou gebeuren bij een terugkeer naar Nigeria (cgvs p. 25). Voor uw beide minderjarige dochters P. en M. zou u dan weer bang zijn dat zij bij een terugkeer naar uw land Nigeria besneden zouden worden (cgvs p. 25). Indien er u iets zou overkomen, dan zou immers gelijk welk (onbekend) persoon, die meisjes zou besnijden, uw dochters kunnen besnijden (cgvs p. 25). Ook uzelf zou immers niet door uw eigen moeder zijn besneden (cgvs p. 14 en 25): “Toen ik in Nigeria was, dat vroeg ik aan mijn broer, ivm eigen besnijdenis, ik vroeg me nog steeds af wie me zou hebben besneden, broer zei er was een vrouw die op mij moest letten toen ik heel jong was, toen hij iets moest gaan doen, op een dag hij ging me ophalen bij die vrouw, de vrouw zei voorzichtig zijn met me, ze zei hem toen dat ik besneden was, daarom hij moest voorzichtig met me zijn. Daarmee was ik aan het denken of het normaal was dat iemand die niet uw eigen moeder was, u kon besnijden, stel ik ga morgen naar Afrika, D. kan me doden, dan mijn kinderen achterlaten, een totaal vreemd persoon kan mijn kinderen besnijden”. U zou dan ook geen concreet persoon weten te benoemen, dewelke uw minderjarige dochters mogelijks zouden kunnen besnijden in Nigeria: “Ja dus normaal, gezien ikzelf door een onbekend persoon besneden, mijn broer zei tegen me, de vrouw die af en toe op me moest letten, zei op een dag: voorzichtig zijn, omdat ik besneden was, niet mama heeft me besneden, dus ja...” (cgvs p. 25). **De door u opgeworpen blote bewering dat uw beide dochters P. en M. mogelijks in Nigeria door een onbekend en niet nader te specificeren persoon zouden kunnen worden besneden, betreft dan ook een louter hypothetische stelling dewelke nergens enige objectieve grondslag vindt. Deze bewering kan dan ook niet volstaan om in hoofde van uw minderjarige dochters een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming aannemelijk te maken. U zou verder ook niet willen dat uw kinderen, indien D. u zou doden, uw pijn zouden moeten meemaken in Nigeria - meer bepaald dat u uw ouders niet zou hebben gekend, nergens terecht zou hebben gekund, niemand zou hebben gehad om bij te verblijven -, indien D. u zou doden, zou hij hun leven ook niet sparen (cgvs p. 25-26). **Er kan worden opgemerkt dat de door u aangehaalde (actuele) vrees jegens D. in Nigeria reeds eerder als ongeloofwaardig werd beoordeeld, waardoor ook uw vrees dat uw kinderen er hierdoor mogelijks in Nigeria alleen voor zouden komen te staan, wordt geneutraliseerd. U zou verder geen specifieke vrees voor uw minderjarige kinderen jegens Nigeria koesteren (cgvs p. 25-26).** Gezien uw dochter P. de Ghanese nationaliteit bezit, werd er bij u ook gepolst naar een mogelijke vrees voor P. bij een terugkeer naar Ghana. U gaf in dit kader aan dat uw dochter P. niet zou weten van waar in Ghana zij afkomstig zou zijn, haar vader zou haar immers niet bellen, hij zou haar niet moeten hebben (cgvs p. 26). U zou dan ook, voor P. bij een terugkeer naar Ghana bang zijn voor de behandeling door haar vader, verder zou uw dochter niets in Afrika te zoeken hebben en zou ze er niet naartoe willen gaan (cgvs p. 26). **Er kan in dit kader worden opgemerkt dat uw dochter P. op 25 maart 2013 in Italië is geboren en de vader ook aldaar woonachtig was, nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze man ondertussen in Ghana zou zijn gehuisvest of dat hij hiertoe enige plannen zou koesteren. Het loutere gegeven dat uw dochter P. niet zou weten van waar in Ghana zij afkomstig zou zijn en ze niet naar daar zou willen gaan, houdt verder ook geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming in.** Gezien uw dochter M. de Liberiaanse nationaliteit bezit, werd er u ook gevraagd naar een mogelijke vrees voor haar jegens dit land, waarop u aangaf dat u het land niet zou kennen en niet zou weten hoe het in dit land zou zijn (cgvs p. 26). Voor uw zoon Pr. haalt u ten slotte enkel aan dat er niemand in Nigeria zou zijn, waar hij naartoe zou kunnen gaan (cgvs p. 26). **Ook deze elementen – in hoofde van M. en Pr. - weten allesbehalve een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming aannemelijk te maken, respectievelijk bij een terugkeer naar Liberia en Nigeria.****

De “Estratto per riassunto dell'atto di nascita” d.d. 15 juni 2009 op naam van uw zoon I.Ema. (°06 juni 2009), de “Estratto per sunto atto di nascita con paternita e maternita” d.d. 28 augustus 2014 op naam van uw dochter A. K. P. (°25 maart 2013 te Sessa Aurunca), de “geboorteakte” d.d. 10 januari 2017 op naam van uw dochter I.M. Opa (°07 januari 2017 te Antwerpen) en de “akte van geboorte” d.d. 18

december 2020" op naam van uw zoon I.Pr. (°09 december 2020 te Brussel) bevatten louter persoonsgegevens van uw kinderen, dewelke hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

Het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, Jeugdrechtbank, d.d. 15 januari 2020 - in verband met uw zoon Ema. (Em.) - stelt louter dat uw zoon bij vonnis d.d. 20 februari 2019 (Jeugdrechtbank Antwerpen) werd toevertrouwd aan het pleeggezin van Wireko Afua, dit met begeleiding van pleegzorg, en dat in het belang van uw zoon deze maatregel dan ook – met één jaar - werd verlengd. Het "verslag van een kabinetszitting" d.d. 19 februari 2021 geeft dan weer aan dat de lopende maatregel blijft behouden, hoewel het contact tussen uzelf en Ema. (Em.) zal worden uitgebreid.

Het "schoolbewijs" d.d. 03 september 2021 op naam van P. en op naam van M. toont dan weer louter aan dat beide kinderen hier naar school gaan, P. zit momenteel in het derde leerjaar en M. in het kleuteronderwijs.

De neergelegde medische documenten staven dat u aan het syndroom van Marfan (cfr. een oogziekte) lijdt, ook wordt er in het attest van Fedasil d.d. 27 september 2021 – opgesteld door huisarts Dr. I. Ramboer - en in een document handelend over "actieve problemen" en "chronische medicatie" melding gemaakt van een Covidbesmetting in oktober 2020, traumatische ervaringen in uw voorgeschiedenis, toenmalige zwangerschapsdiabetes (in november 2020) en een depressief gevoel door een traumatisch verleden, door uw situatie als alleenstaande mama en uw zoontje verblijvend in de pleegzorg. Ook een overzicht van de chronische medicatie werd aan het Fedasil verslag toegevoegd. Uit de "DNA molecular investigation" en het "Genetic Counselling" en het document met vermelding van de "administratieve gegevens, familiale antecendenten, journaal, medicatiehistoriek, overzicht meetwaarden, actieve problemen, chronische medicatie, vaccinaties en laboresultaten" - op naam van uw dochter P. – blijkt voornamelijk dat uw dochter aan dezelfde genetische ziekte lijdt als u, meer bepaald het syndroom van Marfan. Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Voor wat betreft de vermelding van traumatische ervaringen en ten gevolge hiervan een depressief gevoel, tevens gerelateerd aan uw situatie als alleenstaande mama en aan uw zoon Ema./Em., verblijvend in de pleegzorg, kan er nog het volgende worden opgemerkt. Vooreerst betreffen dit geen attesten van een gespecialiseerd arts noch van een psycholoog. Verder blijkt uit deze attesten niet of u in dit kader ook enige behandeling zou genieten, noch hoe deze er dan wel concreet zou uitzien. Er kan verder nog worden opgemerkt dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs kunnen vormen voor de oorzaak van uw eventuele psychologische problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijk omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Deze door u neergelegde attesten vormen aldus geen bewijs van de door u aangehaalde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Nigeria, die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig wordt geacht.

Het "Attest van gevangenschap op naam van O.An.K. O. A." (°15 februari 1977) geeft ten slotte enkel aan dat deze man – en tevens de vader van M. - vanaf 17 december 2016 in de strafinstelling van Antwerpen is opgesloten.

"Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est' van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities.

Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Er kan voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat ook voor uw minderjarige dochter A.K.P. (CGVS 2020299) een beslissing tot "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "artikel, 48/3, 48/4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM".

Verzoekster vat het verzoekschrift aan met een theoretische uiteenzetting inzake voormelde bepalingen en beginselen en vluchtelingenrechtelijke principes.

Zij ontwikkelt het middel vervolgens als volgt:

"Verzoeker heeft inderdaad niet onmiddellijk bij haar aankomst in België een asielaanvraag ingediend. Een laattijdige asielaanvraag kan echter geen argument vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van de vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers: [...]

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag: [...]

Uit het asielrelaas van verzoeker komt duidelijk naar boven dat zij Nigeria ontvluchtte omwille van vrees voor haar veiligheid en zij geen beroep kon doen op de overheid om haar tegen deze bedreigingen te beschermen.

De reden waarom verzoeker niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende, is te wijten aan het feit dat zij niet op de hoogte was van de geijkte procedure.

Dat zij pas op 14 oktober 2020 een asielaanvraag heeft ingediend, mag an sich geen beletsel vormen om haar geloofwaardigheid zodanig in twijfel te trekken.

5. Met betrekking tot de gegronde vrees tot vervolging of reëel risico op ernstige schade:

Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die zij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS stelt dat de bewijslast bij verzoeker ligt.

Daarbij vraagt zij echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker. Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

[...]

Verzoeker heeft dan ook in haar asielrelaas te kennen gegeven dat Nigeria onveilig is voor haar aangezien zij bedreigd wordt en zij geen beroep kan doen op de overheid om haar te beschermen. Verzoeker heeft op een doorleefde wijze aangetoond dat zij (en haar minderjarige kinderen) wel degelijk in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

6. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker dient aan te tonen dat zij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat Nigeria een veilig land voor haar zou zijn.

Buitenlandse zaken raadt het reizen naar verschillende delen in Nigeria sterk af.

Ontvoeringen, aanslagen en zinloos moorden zijn schering en inslag op het hele grondgebied en vormen een grote dreiging voor de bevolking.

Ook volgens Het Amerikaanse consulaat in Nigeria wordt reizen naar het land sterk afgeraden door hevige criminele activiteiten, verspreid over het hele land.

Verzoeker stelt dat Nigeria in geen geval een veilige plaats is voor haar en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het loutere feit dat verzoeker niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming heeft aangevraagd in Europa, doet op zich geen afbreuk aan voorgaande.

Om deze redenen schendt de thans bestreden beslissing artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheid en motiveringsbeginsel.

Het enige middel is ernstig."

2.2. Bij aanvullende nota van 9 september 2022 brengt verweerder middels URL volgende stukken bij:

- EASO "Nigeria Security Situation" van juni 2021;
- EASO "Country Guidance Note: Nigeria" van oktober 2021.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. De motieven dienaangaande, die in het verzoekschrift geheel ongemoeid worden gelaten, luiden als volgt:

“Vooreerst moet er worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo gaf u tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 25 februari 2021 zelf aan blind te zijn en in Italië aan de ogen te zijn geopereerd (zie “beoordeling bijzondere procedurele noden” en “vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ” d.d. 25 februari 2021). Dankzij ingebrachte lenzen zou u ondertussen terug een beetje kunnen zien. U zou tevens aan een ongekennde ziekte lijden, waardoor u steeds minder goed zou zien, geen zaken zou kunnen tillen en vermoeid zou zijn. Dit zou zijn vastgesteld in België, doch u zou de desbetreffende papieren kwijt zijn. U zou medicatie hiertegen nemen zodat uw kinderen dit niet zouden kunnen doorkrijgen. De Protection Officer van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud d.d. 23 november 2021 te kennen dat zij op de hoogte was van uw oogproblemen, problemen dewelke u toen ook nogmaals bevestigde (zie notities op jouw naam van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 23 november 2021 p. 2, hierna genoemd cgvs p. 2). Er werd u vervolgens gevraagd welk probleem u precies aan uw ogen zou hebben, u gaf aan dit niet te weten, het zou zo gebleven zijn tot u groter zou zijn geweest, u zou niet weten waarom u zou slechte ogen hebben (cgvs p. 2). U gevraagd of u wel nog wat zou kunnen zien, bevestigde u dit. Er werd u toen de vraag gesteld of u zou kunnen uitleggen wat u wel nog zou kunnen zien en wat uw beperking dan wel precies zou inhouden, waarop u het volgende repliceerde: “Ik weet niet hoe ik het moet beschrijven. Zoals je daar ziet, als je iets achteraan kijkt, ik zie een blanke vrouw, maar u beschrijven kan ik niet, ik kan uw gezicht niet beschrijven, uw neus of ogen kan ik niet beschrijven” (cgvs p. 2). Gepolst of u daar een behandeling voor zou kunnen krijgen, stelde u iets voor uw ogen te gebruiken, dit zowel in de ochtend als in de avond, ook een bril zou u een beetje helpen (cgvs p. 2). U gaf verder op 25 februari 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook nog aan dat u aan psychische problemen zou lijden, dit ten gevolge van wat u zou hebben meegemaakt. U legt vervolgens in dit kader een attest van Fedasil d.d. 27 september 2021 – opgesteld door huisarts Dr. I. Ramboer - en een document handelend over “actieve problemen” en “chronische medicatie” neer, waarin er melding wordt gemaakt van traumatische ervaringen in uw voorgeschiedenis en een depressief gevoel door een traumatisch verleden, door uw situatie als alleenstaande mama en uw zoontje verblijvend in de pleegzorg. U gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal d.d. 23 november 2021 vooreerst aan dat het met u goed ging (cgvs p. 2). U maakte verder tijdens het interview voor het cgvs geen enkel gewag van enige problemen die het verdere verloop van het interview mogelijks konden beïnvloeden. U gaf tevens op het einde van het interview aan alle vragen goed te hebben begrepen, u had dan ook verder niets meer toe te voegen (cgvs p. 27). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

5. Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoekster extreem laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoekster ontvluchtte Nigeria in 2008 en kwam op 28 november 2008 in Italië aan. Zij verbleef er bijna zeven jaar zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Vervolgens reisde verzoekster naar België, waar ze aankwam op 15 maart 2015. In België heeft verzoekster nog meer dan vijf jaar gewacht om uiteindelijk op 14 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster gedurende de zeven jaar dat ze in Italië verbleef naliët een verzoek in te dienen en vervolgens in België nog meer dan vijf jaar wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

In het verzoekschrift tracht verzoekster haar laattijdig verzoek te verschonen door te stellen dat ze niet op de hoogte was van de asielpprocedure. Dergelijk verweer kan niet worden aangenomen ter rechtvaardiging van verzoeksters extreem laattijdig verzoek. Er dient benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die nood heeft aan (internationale) bescherming, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een vraag om internationale bescherming indient. Indien verzoekster werkelijk naar Italië en vervolgens naar België vluchtte omwille van haar voorgehouden problemen en uit vrees voor haar leven, dan is niet aannemelijk dat zij niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming te bekomen. Verzoekster had zich kunnen informeren en toont niet aan dat zij gedurende meer dan twaalf jaar in Italië en België enige poging daartoe ondernam.

Waar verzoekster verwijst naar "*artikel 10, § 1 van de Herschikte Procedurerichtlijn*" en meent dat uit het later indienen van haar verzoek om internationale bescherming niet zomaar tot een ongeloofwaardig asielaas kan worden besloten, gaat zij eraan voorbij dat geenszins kan gesteld worden dat de geloofwaardigheid van verzoeksters laas louter omwille van de laattijdigheid van haar verzoek werd afgewezen. Te dezen blijkt dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven verweerder heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

Gelet op het voorstaande dient worden besloten dat verzoeksters extreem laattijdig verzoek wel degelijk een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid betreft.

6. Wat betreft verzoeksters vrees te worden vermoord door D., sluit de Raad zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder.

Dienvolgens blijkt:

- verzoeksters verklaringen over D. als 'familievriend' kunnen niet overtuigen;
- verzoeksters verklaringen over haar verblijf van drie à vier maanden bij D., nadat haar broer in augustus of september 2008 ontdekte dat ze zwanger was, vallen niet te rijmen met haar verklaringen in september 2008 door F. te zijn meegenomen vanuit Nigeria;
- verzoekster weet haar vrees jegens D. in Nigeria niet te concretiseren;
- verzoekster maakt met haar vage en hypothetische verklaringen geenszins aannemelijk dat D. betrokken was bij het overlijden van M.A. in 2021;
- verzoekster geeft zelf aan dat ze D. na haar vertrek uit Nigeria in 2008 nooit meer heeft gehoord of gezien en weet niet te overtuigen dat haar vrees tegenover D. nog actueel zou zijn;
- verzoekster heeft in Nigeria geen klacht ingediend tegen D.;

- verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geworden van mensensmokkelaars, maar haalt geen vrees aan dienaangaande en zou bovendien nooit ergens een klacht hebben ingediend tegen F. of S. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25);

- verzoekster is in oktober 2015 op veilige wijze van België naar Nigeria gereisd en heeft toen in Nigeria, meer bepaald in Lagos, geen persoonlijke problemen gekend en is op 2 of 3 november 2015 terug naar België gereisd.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster voorgehouden vrees voor D..

Verzoeksters verweer beperkt zich tot een summiere en algemene uiteenzetting inzake de bewijslast en de bevestiging dat Nigeria onveilig is voor haar aangezien ze bedreigd wordt en geen beroep kan doen op de overheid om haar te beschermen. Dit kan niet aangenomen worden als dienstig verweer.

Inzake de bewijslast dient immers te worden benadrukt dat deze in beginsel bij de verzoekster om internationale bescherming zelf rust. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster er, gelet op de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, niet in is geslaagd de door haar voorgehouden problemen met D. in Nigeria aannemelijk te maken.

Voor zover verzoekster stelt dat ze zich niet kan wenden tot de Nigeriaanse autoriteiten, dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat ze nooit klacht heeft ingediend bij de Nigeriaanse autoriteiten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Verzoekster toont geenszins concreet aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op de Nigeriaanse autoriteiten, noch dat deze haar geen bescherming zouden bieden.

7. Verzoekster laat volgende motivering in de bestreden beslissing inzake haar minderjarige kinderen geheel ongemoeid in het verzoekschrift:

***“U haalt ten slotte – voor wat betreft uw minderjarige kinderen – nog het volgende aan. U zou, voor wat uw zoon Ema./Em. betreft, niet weten wat er met hem zou gebeuren bij een terugkeer naar Nigeria (cgvs p. 25). Voor uw beide minderjarige dochters P. en M. zou u dan weer bang zijn dat zij bij een terugkeer naar uw land Nigeria besneden zouden worden (cgvs p. 25). Indien er u iets zou overkomen, dan zou immers gelijk welk (onbekend) persoon, die meisjes zou besnijden, uw dochters kunnen besnijden (cgvs p. 25). Ook uzelf zou immers niet door uw eigen moeder zijn besneden (cgvs p. 14 en 25): “Toen ik in Nigeria was, dat vroeg ik aan mijn broer, ivm eigen besnijdenis, ik vroeg me nog steeds af wie me zou hebben besneden, broer zei er was een vrouw die op mij moest letten toen ik heel jong was, toen hij iets moest gaan doen, op een dag hij ging me ophalen bij die vrouw, de vrouw zei voorzichtig zijn met me, ze zei hem toen dat ik besneden was, daarom hij moest voorzichtig met me zijn. Daarmee was ik aan het denken of het normaal was dat iemand die niet uw eigen moeder was, u kon besnijden, stel ik ga morgen naar Afrika, D. kan me doden, dan mijn kinderen achterlaten, een totaal vreemd persoon kan mijn kinderen besnijden”. U zou dan ook geen concreet persoon weten te benoemen, dewelke uw minderjarige dochters mogelijks zouden kunnen besnijden in Nigeria: “Ja dus normaal, gezien ikzelf door een onbekend persoon besneden, mijn broer zei tegen me, de vrouw die af en toe op me moest letten, zei op een dag: voorzichtig zijn, omdat ik besneden was, niet mama heeft me besneden, dus ja...” (cgvs p. 25). De door u opgeworpen blote bewering dat uw beide dochters P. en M. mogelijks in Nigeria door een onbekend en niet nader te specificeren persoon zouden kunnen worden besneden, betreft dan ook een louter hypothetische stelling dewelke nergens enige objectieve grondslag vindt. Deze bewering kan dan ook niet volstaan om in hoofde van uw minderjarige dochters een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre bescherming aannemelijk te maken. U zou verder ook niet willen dat uw kinderen, indien D. u zou doden, uw pijn zouden moeten meemaken in Nigeria - meer bepaald dat u uw ouders niet zou hebben gekend, nergens terecht zou hebben gekund, niemand zou hebben gehad om bij te verblijven -, indien D. u zou doden, zou hij hun leven ook niet sparen (cgvs p. 25-26). Er kan worden opgemerkt dat de door u aangehaalde (actuele) vrees jegens D. in Nigeria reeds eerder als ongeloofwaardig werd beoordeeld, waardoor ook uw vrees dat uw kinderen er hierdoor mogelijks in Nigeria alleen voor zouden komen te staan, wordt geneutraliseerd. U zou verder geen specifieke vrees voor uw minderjarige kinderen jegens Nigeria koesteren (cgvs p. 25-26). Gezien uw dochter P. de Ghanese nationaliteit bezit, werd er bij u ook gepolst naar een mogelijke vrees voor P. bij een terugkeer naar Ghana.*”**

*U gaf in dit kader aan dat uw dochter P. niet zou weten van waar in Ghana zij afkomstig zou zijn, haar vader zou haar immers niet bellen, hij zou haar niet moeten hebben (cgvs p. 26). U zou dan ook, voor P. bij een terugkeer naar Ghana bang zijn voor de behandeling door haar vader, verder zou uw dochter niets in Afrika te zoeken hebben en zou ze er niet naartoe willen gaan (cgvs p. 26). **Er kan in dit kader worden opgemerkt dat uw dochter P. op 25 maart 2013 in Italië is geboren en de vader ook aldaar woonachtig was, nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze man ondertussen in Ghana zou zijn gehuisvest of dat hij hiertoe enige plannen zou koesteren. Het loutere gegeven dat uw dochter P. niet zou weten van waar in Ghana zij afkomstig zou zijn en ze niet naar daar zou willen gaan, houdt verder ook geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming in.** Gezien uw dochter M. de Liberiaanse nationaliteit bezit, werd er u ook gevraagd naar een mogelijke vrees voor haar jegens dit land, waarop u aangaf dat u het land niet zou kennen en niet zou weten hoe het in dit land zou zijn (cgvs p. 26). Voor uw zoon Pr. haalt u ten slotte enkel aan dat er niemand in Nigeria zou zijn, waar hij naartoe zou kunnen gaan (cgvs p. 26). **Ook deze elementen – in hoofde van M. en Pr. - weten allesbehalve een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming aannemelijk te maken, respectievelijk bij een terugkeer naar Liberia en Nigeria.***

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook de aanvullende nota van 9 september 2022, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de staat Edo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De in het verzoekschrift aangehaalde reisadviezen van respectievelijk de Belgische en de Amerikaanse overheid zijn bestemd voor reislustige Belgen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS